

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **P. J.**, bývajúcí v P., zastúpený JUDr. J. G., advokátom v P., proti žalovaným : **1/ T. B.**, **2/ R. T.**, **3/ F. T.**, **4/ J. J.**, **5/ M. J.**, **6/ K. H.**, všetci bytom P., zastúpení P., so sídlom v P., **o usporiadanie práv k neoprávnenej stavbe a o náhradu za zriadenie vecného bremena**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 10 C 97/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 4. novembra 2009 sp.zn. 14 Co 30/2009

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 4. novembra 2009 sp.zn. 14 Co 30/2009 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa podaným návrhom na prvostupňovom súde dňa 27.4.2007 v znení podania zo dňa 24.4.2008 domáhal zriadenia vecného bremena, a to práva umiestnenia stavby bytového domu súpisné číslo X. za náhradu v prospech vlastníkov bytov v rozsahu zodpovedajúcej veľkosti spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal zaplatiť žalovaného 1/ mu sumu 249 075,-- Sk, žalovaného 2/ spolu so žalovanou 3/ sumu 249 075,-- Sk spoločne a nerozdielne, žalovaných 4/ a 5/ sumu 249 075,-- Sk spoločne a nerozdielne a žalovaného 6/ sumu 249 075,-- Sk ako finančnú náhradu za vecné bremeno.

Okresný súd Prešov rozsudkom z 28. januára 2009 č.k. 10 C 97/2007-143 zastavil konanie o zriadení vecného bremena a to práva umiestnenia stavby bytového domu súpisné číslo X., zapísaného na LV č. X. k. ú. P. stojaceho na parc. č. KNC X.-zastavaná plocha a nádvorie o výmere X. m², zapísané na LV č. X. nachádzajúcej sa v katastrálnom území P., a to za náhradu v prospech vlastníkov bytov v rozsahu zodpovedajúcej veľkosti spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu.

V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Vyslovil, že o trovách bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v danom prípade sa jedná o stavbu na cudzom pozemku v zmysle ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka, pričom napriek skutočnosti, že táto stavba bola postavená socialistickou organizáciou pred rokom 1992 nešlo o stavbu oprávnenú, nakoľko v konaní boli produkované dôkazy, podľa ktorých vtedajší vlastníci pozemku nedali súhlas k takémuto konaniu. Samotná skutočnosť, že vo veci výstavby bolo vydané kolaudačné rozhodnutie neznamená, že sa jedná o stavbu oprávnenú. Je však nepochybné, že sa jedná o bytový dom, na ktorý sa vzťahuje špeciálny režim zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, pričom tento zákon upravuje o.i. aj vzťah medzi vlastními bytu, resp. bytov a práva k pozemku, na ktorom tento bytový dom stojí. Vlastník pozemku je teda povinný niečo strpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať, pričom v danom prípade obsahom tohto vecného bremena je povinnosť strpieť užívanie jeho nehnuteľnosti tým, že je na nej postavený bytový dom. V danom prípade súd nebol viazaný spôsobom vyporiadania vzťahu medzi vlastníkom neoprávnenej stavby a vlastníkom pozemku, no z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nie je možný postup podľa odsekov 1 ani 2 § 135c Občianskeho zákonníka, nakoľko vzhľadom na hodnotu stavby ako aj na to, že slúži na zabezpečenie bývania ako základného ústavného práva žalovaných, nie je dôvodné rozhodnutie o jej odstránení ani nebol daný dôvod pre postup podľa ods. 2 cit. zákona, nakoľko vlastník pozemku nemal snahu o prikázanie stavby do jeho vlastníctva. Taktiež nakoľko to osobitný predpis stanovil, že sa zriaďuje právo zodpovedajúce vecnému bremenu zo zákona, nebol daný dôvod ani na postup podľa § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu sa zaoberal len samotnou otázkou zaplatenia finančnej náhrady za takéto zriadenie vecného bremena. Keďže žalovaní vzniesli námietku premlčania, touto námietkou sa zaoberal predbežne a zistil, že je dôvodná. Mal za to, že právo na zaplatenie finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena je právom majetkovým, ktoré podlieha premlčaniu v zmysle § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom tu nie je osobitná úprava ohľadom dĺžky premlčacej doby, takže platí všeobecná premlčacia doba v trvaní troch rokov, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Predmetné právo sa mohlo vykonať v prvý deň účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z., ktorý zo zákona zriadil toto vecné bremeno, pričom tento zákon nadobudol účinnosť dňom 1.9.1993, trojročná všeobecná premlčacia doba teda uplynula 1.9.1996, pričom návrh na začatie konania bol podaný po jej márnom uplynutí, a to dňa 27.4.2007. Vo veci nie je relevantnou skutočnosťou, že žalobca nadobudol vlastnícke právo

k predmetnému pozemku v roku 2007, nakoľko na plynutie premlčacej doby nemá vplyv zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka. K námietke vznesenej žalobcom ohľadom skutočnosti, že právo na zriadenie vecného bremena sa nepremlčuje, uviedol, že s tým procesný súd súhlasí, no v konaní nešlo o zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ale o vyplatenie finančnej náhrady za toto zriadenie, čo je nepochybne odlišnou skutočnosťou.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 4. novembra 2009 č.k. 14 Co 30/2009-176 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bol návrh v prevyšujúcej časti zamietnutý. Pripustil proti tomuto rozsudku dovolanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podstatným pre rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej veci bolo vyriešenie otázky, či na peňažný nárok uplatňovaný žalobcom v konaní sa vzťahuje premlčanie ako všeobecný inštitút občianskeho práva, zodpovedajúci povahe občianskoprávných vzťahov, postaveniu ich subjektov a tým i dispozitívnej úprave väčšiny ustanovení Občianskeho zákonníka založených na zásade uplatnenia súkromnej autonómie vôle. V predmetnom konaní žalobca s poukazom na potrebu usporiadania pomerov vlastníka pozemku a vlastníkov bytov v bytovom dome sa domáha jednorazovej náhrady za zriadené vecné bremeno, ktoré ho ako vlastníka pozemku vo výkone jeho vlastníckych práv obmedzuje. Bez akýchkoľvek pochybností je v konaní preukázané, že žalobca je vlastníkom pozemku parc. CKN č. X.-zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m² vedeného na LV č. X. pre katastrálne územie P.. Na uvedenom pozemku je postavený bytový dom číslo súpisné X. so štyrmi bytmi, ktoré podľa LV č. X. pre k. ú. P. sú vlastníctvom žalovaných. V uvedenom liste vlastníctva je zaznamenané aj to, že k pozemku je zriadené vecné bremeno podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. Uvedené ustanovenie je jedným z tých, ktoré v zmysle ustanovenia § 151o Občianskeho zákonníka konkretizuje možnosti zriadenia vecného bremena zo zákona. Zákonodarca v ustanovení § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. v podstate riešil úpravu pomerov medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom bytov v bytovom dome takým spôsobom, že zo zákona zriadil pre vlastníkov bytov vecné bremeno, ktorého obsahom bolo a je právo spoluužívania zastavaného pozemku v rozsahu zodpovedajúcej veľkosti spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach domu. Za takéhoto stavu vzťah medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom bytov v bytovom dome bol už usporiadaný zákonnou úpravou. Postup, ktorého sa žalobca v konaní domáha s odkazom na ustanovenie § 135c Občianskeho zákonníka preto už neprichádza do úvahy. Zákon č. 182/1993 Z.z. neobsahuje bližšiu úpravu, ktorá by riešila náhradu za zriadenie vecného

bremena v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 23 ods. 5. V tejto súvislosti však treba mať na zreteli to, že vecné bremená zriaďované na základe zákona majú špecifický režim upravený verejnoprávnymi predpismi, na ktorých základe boli zriadené. Aj keď majú nesporný verejnoprávny prvok daný spôsobom ich vzniku a účelom, ktorému slúžia, nemožno prehliadať, že majú významný prvok súkromnoprávny. Občianske právo definuje vecné bremeno ako právo niekoho iného, než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo strpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Vecné bremená zriaďované zo zákona tento charakter majú. Napokon zákony, podľa ktorých vznikajú, ich aj týmto pojmom označujú. Tak je to aj v predmetnej veci, keď citovaným ustanovením § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. bolo zriadené vecné bremeno. Režim vecných bremien zriaďovaných zo zákona nie je celkom totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadi špeciálnou úpravou právnych predpisov, ktoré upravujú činnosti, k realizácii ktorých vznikli. Špeciálna právna úprava však nie je komplexnou, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Špeciálna úprava o zriadení vecného bremena zo zákona neobsahuje riešenie týkajúce sa náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom, takáto situácia je riešiteľná aj s využitím čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Podľa tohto článku možno obmedziť vlastnícke právo len za náhradu. Pritom platí zásada, že jednotlivé ustanovenia listiny sú bezprostredne platným právom a práv v nich obsiahnutých sa možno domáhať priamo s odkazom na ich znenie. Výnimkou sú len základné práva, ktoré listina vymenováva v čl. 41 ods. 1 pomocou odkazov na konkrétne články listiny. Pri týchto výnimkách je stanovené, že príslušných práv sa možno domáhať len v medziach zákona, ktoré toto ustanovenie vykonávajú. To a contrario znamená, že všetkých ostatných práv sa možno domáhať priamo a zákon nemôže prekročiť medze, ktoré sú stanovené v listine. Pretože právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva nie je uvedené medzi výnimkami, môže sa dotknutý vlastník dovolať práva na poskytnutie náhrady priamo s odvolaním na čl. 11 ods. 4 Listiny bez toho, aby bolo nevyhnutné, z hľadiska ústavnej istoty toto právo konštituovať ešte predpisom nižšej právnej sily. Vlastník pozemku, ktorému bolo zákonom obmedzené jeho vlastnícke právo zriadením vecného bremena, má tak nárok na peňažnú náhradu za toto obmedzenie s tým, že tento nárok je peňažnou pohľadávkou, ktorá sa ako záväzkové právo, nie ako vecné právo, premlčuje. Odvolací súd urobil záver napriek námietkam žalobcu o tom, že tieto nároky podliehajú premlčaniu. Na odvolacom súde sa však vedú aj iné konania, v ktorých odvolacie senáty zaujali aj iný názor spočívajúci na tom, že nárok je potrebné posudzovať v zmysle

ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka a tento nárok ako právo na ochranu proti neoprávnenej stavbe sa nepremlčuje (napr. konania vedené pod sp.zn. 5 Co 81/2009, 3 Co 146/2008). Z uvedeného dôvodu pripustil proti rozsudku dovolanie s tým, že za otázku zásadného právneho významu, ktorú je potrebné zodpovedať dovolacím senátom považuje otázky : 1. Premlčuje sa nárok na náhradu za vecné bremeno zriadené zákonom, ktorý neobsahuje bližšiu úpravu podmienok priznania náhrady za zriaďované vecné bremeno?, 2. Možno aj v stave, keď už práva vlastníka pozemku a vlastníka bytov v bytovom dome boli vysporiadané zriadením vecného bremena zo zákona posúdiť nárok na finančnú náhradu za zriadené vecné bremeno ako nárok na ochranu vlastníka proti neoprávnenej stavbe podľa § 135c Občianskeho zákonníka, ktorý nepodlieha premlčaniu?.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, prípustnosť ktorého odvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. Uviedol, že súd prvého stupňa nie je oprávnený meniť žalobný návrh. Opätovne zdôrazňuje, že sa podanou žalobou domáha vysporiadania práv k neoprávnenej stavbe podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť je možné zistiť aj z prvej strany podaného žalobného návrhu zo dňa 27. apríla 2007. Vysporiadať právny vzťah k neoprávnenej stavbe je možné len na návrh vlastníka pozemku, nie špeciálnym právnym predpisom – § 23 ods. 3 zák. č. 182/1993 Z.z. Existencia zákonného vecného bremena znamená len toľko, že titulom vysporiadavania práv k neoprávnenej stavbe ho netreba zriaďovať duplicitne. Žalobca nikdy netvrdil, že právo na zriadenie vecného bremena sa nepremlčuje, takéto slovné spojenie žalobca nepoužil a došlo k nemu zrejmo nesprávnou protokoláciou súdu. Taktiež žalobcovi nikdy nešlo len o samotné vyplatenie finančnej náhrady. Žalobca v konaní tvrdil, a aj naďalej tvrdí, že právo na ochranu proti neoprávnenej stavbe sa nepremlčuje, teda nepremlčuje sa právo vlastníka pozemku žiadať súd o rozhodnutie o neoprávnenej stavbe podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Až súčasťou rozhodnutia súdu o neoprávnenej stavbe na návrh vlastníka pozemku sa priznáva náhrada pri vysporiadaní práv k neoprávnenej stavbe a o to žalobcovi ide v predmetnom konaní. Ďalej uviedol, že je výmyslom tvrdenie odvolacieho súdu, že sa v predmetnom konaní domáha jednorazovej náhrady za zriadenie vecného bremena. Súdy sa nezaoberali meritom žaloby, t.j. vysporiadaním práv k neoprávnenej stavbe, preto žalobca zastáva názor, že súdy nevenovali dostatočnú pozornosť posúdeniu neoprávneného zásahu do jeho vlastníckeho práva a spôsobu ako je možné jeho vlastnícke právo chrániť. Tým zasiahli do žalobcovho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 11

ods. 1 Listiny, resp. neposkytli tomuto žalobcovmu základnému právu ochranu, a to v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Takýto postup súdov je v rozpore s právom žalobcu na spravodlivý proces podľa čl. 36 ods. 1 Listiny. Javí sa mu prinajmenšom zvláštny postup odvolacieho súdu, ktorý svojím rozhodnutím vyhodnotil návrh žalobcu „žaloba o vysporiadanie práv k neoprávnenej stavbe podľa § 135c OZ“ ako uplatňovanie jednorazovej náhrady za zriadenie vecného bremena, ktoré následne zamietne (resp. potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa), ale zároveň pripustí dovoláciu otázku č. 2., odpoveď, ktorá je vlastne tým o čom mal tento odvolací súd rozhodnúť. Takýto postup odvolacieho súdu sa nedá nazvať ináč ako svojvôľa. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a vyhovieť návrhu žalobcu.

Žalovaní 1/ až 6/ navrhli dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. V tomto ustanovení je odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom v jeho rozsudku prípustnosť dovolania, v prípade, že toto rozhodnutie je zásadného právneho významu. Možnosť založiť prípustnosť dovolania neznamená, že by odvolací súd bol oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania úplne ľubovoľne – zákon jeho úvahu v tomto smere ohraničuje rámcom posúdenia zásadnosti rozhodnutia po právnej stránke. Procesná možnosť odvolacieho súdu založiť prípustnosť dovolania nesmie ani v tomto rámci viesť k prenášaniu ťažiska rozhodovania odvolacieho súdu na súd dovolací. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania vyplýva, že odvolací súd je oprávnený pripustiť dovolanie (a tým aj možnosť preskúmania správnosti riešenia niektorej

právnej otázky) len so zreteľom na tú konkrétne vymedzenú právnu otázku zásadného právneho významu, ktorú sám vyriešil. Ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. nezodpovedá, pokiaľ pripustí dovolanie vo vzťahu k otázke, ktorú sám v rozhodnutí právne neposúdil a nevyriešil. Odvolací súd sám sa pritom musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a svoj myšlienkový postup musí dostatočne odôvodniť aj s poukazom na všetky právne závery, ktoré v rámci rozhodovania zaujal. Pokiaľ odvolací súd v rámci dovolacej otázky nastolí viaceré otázky, ktorých riešenie podľa jeho názoru prichádza do úvahy, avšak sám ich neposúdi a v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlí, je takéto pripustenie dovolacej otázky na úkor presvedčivosti odôvodnenia celého rozhodnutia vo veci samej a vyvoláva pochybnosti o komplexnosti rozhodnutia; v takom prípade možno tiež pripustenie dovolania považovať za náznak toho, že odvolací súd si nie je istý správnosťou svojho právneho posúdenia veci, a v rozpore s prieskumnou povahou dovolacieho konania očakáva, že príslušné právne závery vysloví dovolací súd. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozsudku z 28. februára 2001 sp.zn. 2 Cdo 114/2000 (vid' R 6/2004) uviedol, že v súlade so zásadou preskúmateľnosti, presvedčivosti a zrozumiteľnosti súdnych rozhodnutí, musí odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie, sám vyriešiť, musí vysvetliť, z akých dôvodov, z viacerých konaní vyslovených právnych názorov, považoval za správny, ten, z ktorého pri posúdení veci vychádzal. Ak tak neurobí, a iba hypoteticky, podmienene alebo vo všeobecnej rovine stanoví okruh právnych otázok, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čo treba považovať za tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie veci. Dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd pripustí proti rozsudku dovolanie má v tomto prípade osobitný význam, nakoľko ak je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p., dovolateľ je oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu výlučne len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Predmetom súdneho posudzovania môžu byť potom len právne otázky [na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený ani vybavený procesnými prostriedkami (§ 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.)] súvisiace s posúdením, či napadnuté rozhodnutie spočíva na správnom právnom posúdení veci.

V nadväznosti na vyššie uvedený výklad ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. dospel dovolací súd k záveru, že spôsob, akým odvolací súd v prejednávanej veci vymedzil právnu

otázku, pre ktorú pripustil dovolanie, svedčí o zaťažení konania tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Vymedzenie dôvodov pripustenia dovolania odvolacím súdom k druhej dovolacej otázke („Možno aj v stave, keď už práva vlastníka pozemku a vlastníka bytov v bytovom dome boli vysporiadané zriadením vecného bremena zo zákona posúdiť nárok na finančnú náhradu za zriadené vecné bremeno ako nárok na ochranu vlastníka proti neoprávnenej stavbe podľa § 135c Občianskeho zákonníka, ktorý nepodlieha premlčaniu?“), nie je v súlade s vyššie uvedenými zásadami; nie je totiž riadne, jasne a zrozumiteľne odôvodnené. Vymedzenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd pripustil dovolanie (v otázke č. 2 – „na tunajšom súde sa však vedú aj iné konania, v ktorých odvolacie senáty zaujali aj iný názor spočívajúci na tom, že nárok je potrebné posudzovať v zmysle ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka a tento nárok ako právo na ochranu proti neoprávnenej stavbe sa nepremlčuje, napr. konania vedené pod sp.zn. 5 Co 81/2009, 3 Co 146/2008“) odvolací súd nijako neodôvodnil, nevyplýva z neho čo a prečo považuje z hľadiska predmetu konania za právnu otázku zásadného právneho významu.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že o rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu ide nielen vtedy, ak odvolací súd posudzoval právnu otázku, ktorá má po právnej stránke zásadný význam z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec (majúci všeobecný dopad na prípady obdobnej povahy), ale predovšetkým a zároveň vtedy, ak mala posudzovaná otázka zásadný význam pre rozhodnutie v konkrétne prejednáwanej veci. Potom platí, že zásadný právny význam nemá posúdenie takej právnej otázky, ktorá pre rozhodnutie vo veci nebola určujúca. Zásadný význam právnej otázky, v ktorej odvolací súd pripustil dovolanie preto nemôže existovať mimo právny rámec, podstatný pre rozhodnutie súdu v konkrétnej veci.

V zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd povinný prihliadnuť na tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (dôsledkom takej vady je aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia) aj vtedy, ak táto vada nebola uplatnená v dovolaní ako dovolací dôvod. So zreteľom na uvedené dovolací súd po konštatovaní, že konanie je v danej veci zaťažené touto vadou, zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.). Vzhľadom na výskyt tejto procesnej vady konania nemal dovolací súd možnosť pristúpiť k posúdeniu, či napadnuté rozhodnutie spočíva

na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová